

FANZIN

SLAN

SFK SLANÝ

1985.

5

OBSAH:

1. - Seminář o fanzinech
7. - Šumperk
9. - Škola hrau
10. - Zprávy z fandomu
11. - Tajemná záře nad Pacifikem
13. - Klub J. Vernes
14. - M. Štoviček: Zahyneš-li, zahynu
17. - Minicon
18. - SUPERNOVY : Robert Sheckley
23. - Připravujeme
24. - L. a J. Lukinovi: CVAK !
19. - R. Sheckley : Soupis nejvážnějších epidemií

Seminář o fanzinech

V pátek 4.10. k večeru se do Mšece (asi 14 km od Slaného) začali sjíždět první z těch, kteří se rozhodli strávit víkend právě v objektu zdejšího pionýrského tábora. Po přivítání, prvním vyměňování fanzinů a hlavně po večeři, zasedli ti, kdo šťastně (třeba i potmě) dorazili na určené místo. Celkem se zde sešlo 31 sciistů - zástupců 12 klubů z naší republiky. Největší zastoupení vedle slánského klubu měla pražská Spectra, SFK J. Vernes z Prahy 10, také zde nechyběli zástupci klubů z Plzně, ^Spišské Nové Vsi, České Lípy, Liberce, zástupci klubu Solaris, Vilhořidus, z Hradce Králové, Olomouce, Čelákovice.

Nejprve začalo, dalo by se říci, vlastně představení "známých známým". Představení zabýjil L. Peška, poté M. Ne-

SLAN-fanzin SFK Slaný; 5 číslo 1. ročníku

Vychází nepravidelně 5x ročně. NEPRODEJNÉ: ZDARMA!

Neprošlo jazykovou úpravou

Redakční rada: L. Peška RNDr., J. Kašpar, R. Vintrýchová

Na přípravě čísla dále spolupracovali: M. Nováková, I. Brázdová, P. Brázda,
M. Novák, K. Netýčková, M. Štoviček

Adresa redakce: SFK, Gymnasium, Gottwaldovo nám. 1310, 274 01 Slaný

jedlý a na závěr se představil Jaroslav Olša slovy: "Kdo mě nezná, ten má štěstí!" (Mezitím vyvěšoval na okolní nástěnky - a že jich nebylo málo - obálky Ikarie XB 1.) Zároveň se J. Olša navrhl na předsedu semináře, což bylo jednohlasně zamítnuto.

Po schválení sobotního programu došlo k představení a přehledu fanzinů. Každý zástupce klubu podal stručnou charakteristiku fanzinu, který vydává, odkdy fanzin vychází, v jakém rozsahu, stizovatel fanzinu, ...). V současné době existuje 31 fanzinů.

Nikomu se sice z příjemně vyhřáté jídelny nechtělo do podstatně studenějších chat, ale všichni se nakonec uleželi k spánku, aby mohli v sobotu kolem deváté hodiny zněvu zasednout k jednacímu stolu.

Začínal také Pagl se svou precizně připravenou přednáškou o všech možných reprodukčních technikách. (Dost možná, že se objeví někde jinde otištěná v plném znění). Kromě fotografických metod, cenově velmi náročných, a psaní přes kopírák, existuje několik používaných metod. Asi nejrozšířenější je cyklostyl (levný, dostatek výtisků, X nedá se tisknout oboustranně, "jemná grafika" je velmi pracná). Používá ji například Villacidus. Další způsob je ormig. V prodeji by měly kromě běžných, fialových blan, být i blány zelené a červené. Jinak ormig klade velké nároky na technický stav stroje. Dosti podobné se zdají xerox a maloořset. Jsou to techniky dražší než předchozí, ale zato takový fanzin vypadá mnohem lépe. Jistěže tyto metody mají i své zápory: xerox například neumožňuje tisknout černé plochy, ale nabízí se možnost různé techniky kombinovat a tím využívat jen jejich klady.

S tématem Paglovo přednášky velmi úzce souvisel příspěvek Z. Rampase "Forma a obsah".

Konstatovalo se v něm, že doba od "Národního Obrození" SF pokročila. A jestliže tehdy záleželo především na obsahu fanzinu, dnes už máme cíle vyšší.

Šumperský "Sahropulca" je příkladem toho, jak dalece může ne-
kvalitní tisk -foras /cyklostyl na bílý papír/ zachodnout.
Obsahově dobrý fanzin. Nebo známé modré šrouby na zadní stra-
ně označení... A přitom existuje podle J. Karbuzického jednodu-
chý recept: pečlivost a dobrý stav stroje.

Kutné jsou i ilustrace. Rozhoduje tu ale především kvali-
ta nejen návrhu, nýbrž i tisku. Nepřikládá obrázek v textu nesmí
rozdělovat jednotlivá slova, atp.

Diskutovala se také otázka, zda má být fanzin takový
"domácký" jako např. v USA / nebo spíše otiskovat špičková
díla. Došli jsme k závěru, že každý by měl být jiný, specifický,
a pokud odpovídá zaměření klubu je vše v pořádku.

Dalším bodem programu bylo představení jednotlivých fanzi-
nů. Jako první si vzal slovo M. Neješlý. Hovořil o časopise VF 20.
"Ve fanzinu jsme nechtěli vydávat nic na pokračování. Zavedli
jme několik rubrik: z činnosti klubu, mezeilocky /zde se píš-
e o autorech/, nové knihy, tušení, ukázky /starší věci/.
Do rubrik jsou články připraveny již dopředu. 2 čísla roční-
ku jsou věnována jednomu autorovi nebo určité oblasti SF.
Titulní stránky tvoří jakýsi cyklus. Snažíme se, aby každý
fanzin měl svůj svět."

O "Světelných rocích" nás informovali manželé Čápozi z Prahy.

"Inspirovali jsme se vlastně sci-fi filmy. Ze začátku jsme
v časopise čtenáře seznamovali s jejich obsahy. První roč-
ník jsme rozmnožovali přes kopírku. Ve fanzinu se potom zača-
ly kromě obsahů filmů objevovat i přednášky a záznamy z růz-
ných akcí. Velké problémy byly s titulní stránkou. Vyhlásili
jme proto výtvarnou soutěž se SF tematikou. Nejlepší kresby
se budou také otiskovat. II. ročník se vyvíjel pomocí fotogra-
fické techniky a III. pomocí xeroxu. Kromě "SF" vydáváme "Svě-
telné roky výběr", který má 15-16 stránek.

Potom byl na řadě Miro Butera a jeho "Pollux".

"Zaměřili jsme se na sci-fi humor. Nejlepší vtipy otiskujeme.
Některé listy jsou však dost nečitelné. Máme také problémy
s fotografiem, který má málo času, takže je nedostatek fotogra-
fií. Dalším problémem je tiskař, který je velmi ochotný, ale
bohužel také nemá čas."

3 Fanzinem Vilhoitus vystoupil M. Hlaváč.

"Od roku 1982 časopis vydává redakční rada. Od roku 1983 se o něj staral M. Podpěra a od r. 1984 ho mám v rukou já. Fanzin má takovou, dalo by se říci, ideální skladbu. To znamená, že je v něm od každého něco: povídky, reportáže z našich i ostatních akcí, něco o knihách, filmech... Obsahuje zajímavé tituly /např. "Stopařův průvodce galaxií"/"

Standa Čičo z Liberce nám pověděl něco o "Trifidu".

"Fanzin nám slouží vlastně jako takový informátor. Každý měsíc na naše akce chodí spousta lidí, kterým prostřednictvím Trifidu poskytneme informace o vnitřní činnosti klubu. Kromě normálních čísel vydáváme ještě mimořádná. Vlastní normální čísla obsahují ankety, povídky, povídání o filmech, knížkách i hudbě. Vzniká nová rubrika "polemika". Máme dost problémů s kresbami, nedostatkem blan a papíru. Snažíme se, aby každé číslo obsahovalo něco nového, jiného."

Domáci L. Peška pohovořil o fanzinu "Slan".

"Když se loni vrátil jeden náš člen ze Šumperka a vyprávěl o časopisech, které tam viděl, dostali jsme chuť vydávat s svůj vlastní. První číslo vyšlo v lednu 1985. Máme nižší tvůrčí možnosti členů a snažíme se o vlastní tvorbu. Jako vzor nám slouží polský časopis "Fantastyka". Ve fanzinu se objevují otázky kolem současného fandomu, překlady, původní tvorba. Potřebovali bychom ale spolupracovat s ostatními, externími pracovníky."

Z následného referátu I. Adamoviče o fanzinech na Západě jsme si zaznamenali jen málo. Především to, že tamní časopisy mají buď profesionální úroveň a běžně se prodávají, nebo je jejich kvalita ještě nižší, než amatérské díla našich klubů. Jako zajímavost vám dále předkládáme pořadí na prvních pěti místech v anketě o nejoblíbenější časopis, jak ji uspořádal jeden z nich - Locus.

1. Locus
2. The Magazine of Fantasy and Science-fiction
3. I. Asimov's SF Magazin
4. Analog
5. Amazing

Velké důkazy o reputaci, když jsme navštívili na pro-

blém přebírání materiálů. Jistě je, že zejména "malé" fanziny musejí nějak začít. Obvykle do prvních čísel dají něco /povídku/ z jiného časopisu. To nikdo neodmítá. Dokonce je to i jakýsi druh reklamy. Ale nemělo by se stávat, že není uveden ani zdroj převzatého článku... A tak jsme se po určité /ne malé/ době shodli na těchto opatřeních:

- bezpodmínečně nutné je uvést zdroj
- pokud není v tiráži uveden výslovný zákaz přetiskování, je přebírání materiálů povoleno
- na slušnosti klubu je ponecháno, zda pošle "zdrojovému" SFK jeden výtisk svého fanzinu

Začala se řešit i otázka odstranění dublování překladů - J.Olša navrhl otištění své téměř kompletní bibliografie čs. fanzinů - ale nedošlo se k jednoznačnému závěru.

Sobotní únavné jednání zakončil večerní zábavný program. Jen jako velmi malou ukázkou přinášíme dvě mikropovídky, vzniknuvší v jedné z mnoha soutěží /další natácel SFK Solaris a budou tedy asi v ročenčce/.

MLADÁ GALAXIE

/Šachová hlídka/

Přepadové komando Šachové hlídky Ministerstva pro potírání duševního sportu objevilo po anonymním udání /jméno sdělíme na požádání v redakci proti podpisu/ v zapadlé čtvrti města, kterou obývají převážně divocí lidé, ilegální šachové doupe. Je zarážející, že šachové prohibice, prováděná vládou již takovou dobu, je nedůsledná, a ještě dnes lze nalézt takového společensky nebezpečné živly. Znovu se obracíme na mládežnické organizace, aby i nadále bedlivě sledovaly své okolí.

D.Č. a spol.

/Vaříme o víkendu/

Václav Blahšíl. Jako oblíbenou pochoutku pro tento ví-

kend Vám vřele doporučujeme Opékané jádro galaxie s marinovanou prahmotou. Pro zájemce, kteří touží tuto pochoutku okusit, otiskujeme všeobsáhlý návod k její přípravě: V galaktickém magazínu si opatříme jedno zdravé, mladé galaktické jádro, které zvolna opláchneme proudem atomárního vodíku a reliktního záření. Pak je pomalu opékáme v proudu veškeré energie vyvrhované nejbližší supernovou ve Vašem rameni spirální galaxie. Poté počkáme na první velký třesk a pokrm doplníme oblakem marinované prahmoty ne starší než tři sekundy.

Přejeme Vám všem dobrou chuť až do příštího víkendu.

J.F. a spol.

Nedělní dopoledne bylo věnováno shrnutí celého dvou-
denního jednání.

Nakonec připomeneme některé závěry, k nimž jsme dospěli
ať již v diskusi nebo neformálních rozhovorech:

- Rozhodně by neměla platit rovnice: co klub - to fanzin. Vždyť přibližně polovina z momentálně existujících 30 fanzinů vychází jen sporadicky, má existenční problémy nebo je jejich obsahová úroveň velmi nízká. Měla by se řešit otázka spolupráce několika SFK na vydávání jednoho fanzinu. Vhodná by byla rovněž spolupráce již vycházejících fanzinů s novými kluby a jistě by byla prospěšná pro obě strany.
- Z našeho jednání vyplynulo, že oficiální schválení nějakým nadřízeným orgánem sice do jisté míry legalizuje existenci a distribuci, ale mnohdy práci redakce značně ztěžuje a omezuje. Např. Pollux nemůže otiskovat přeložené povídky; Trifid nesmí obsahovat ilustrace; obstrukce prakticky znemožňují pravidelné vydávání Andromedy.
- Řešili jsme i další perspektivy semináře o fanzinech. Domnívám se, že tato akce by se měla opakovat pravidelně jednou za 1-2 roky, dle momentální potřeby. Zároveň jsme dospěli k názoru, že příští rok zde tato potřeba bude. Již dnes je tedy nutné přemýšlet o náplni příštího semináře.

Měly by se vyjasnit všechny právní otázky spojené s vydáváním fanzinů a zejména pak otázka registrace časopisů. Vhodné by bylo také zajistit účast několika profesionálů, neboť navázání kontaktů či i jen příležitostně, resp. časově omezená spolupráce s některou z osobností naší SF se rozhodně kladně projeví na úrovni fanzinu. Seminář by prospěla též širší účast amatérských autorů a překladatelů.

Těšíme se tedy za rok, koncem září NAŠMLADANOU !

redakce

Pokračujeme v reportážích z akcí "SF podzimů '85"

Ve dnech 25.-27.10.1985 probíhale v ODPW Šumperk další z početných SF akcí - jakési pracovní porada.

Jednat se začalo hned v pátek. Nejprve nás F.Poldáček ujistil, že PARCON '86 bude, a opět v Pardubicích /i když s několika změnami, týkajícími se soutěže/. Teprve potom jsme byli informováni, jaké vlastně existují soutěže "I.kategorie", podporované KK /Hušáček, Šalát, Judita, Halmochron, Uřík, Beník/. Z diskuse, vyvolané dotazem, co lze kam poslat, vyšlo rozhodnutí, že povídku, která třeba i vyhrála v jakékoli jiné soutěži, lze poslat na PARCON, ale nikoli opožděně! následně povídku V.Veverky o putování videokazet KK přineslo další závěr: kazety, pokud opět nezmizí v rukou příčinlivých pracovníků pošty, se budou půjčovat "do hvězdice" /SF klub - Spektra - SF klub - .../, a to jen těm, kdož pošlají příspěvek. Zároveň nám V.Veverka vysvětlil co je s INTERKOMem a částečně připomněl, že předplatné končí a na soku nečká...

Dost dlouho se diskutovalo o kufříkových pořadech.

Mnoho klubů je v Teplicích slíbilo, ale sliby-chyby... P.Konupčík dokonce operativně namnožil to podstatné, co se jich týče, na Ormigu a rozdál klubům.

Dozvěděli jsme se také, že knižní fond rozšiřuje své služby. Chvályhodné je zejména, že při tom myslí na nové SFK.

Všelijaké CONy a SF akce přišly na řadu potom. A teď jen stručně.

PARCON - 18.4.-20.4. ,300 míst, rozdělují KK, reprezentační CON

TATFACON - povedl se na jedničku, bude další a možná delší

DRACON - 30.11.1985 ,akce pro Moravu

MINICON - podrobně viz. článek

LIBERCON - 19.1.1985 ,60 míst, bude i disco

SF PLES - Třebíč, datum v Interkomu, asi 80 lidí v maskách

KOUNOV - zatím nevyřešeno, potíže s organizací

A ještě něco. Různé "Minicony" by měly být častější. Jsou totiž především pro veřejnost.

První z několika hlasování nastalo po návrhu F.Hlouse, aby Ludvík byl udělován i povídce z antologie /zvítězil 19:3/ a ta mohla soutěžit i ve své sbírce /11:3/. Takže nyní jsou Ludvíci čtyři.

Po malé přestávce začal Pagi předčítat náš článek "Peníze versus sci-fi", který zřejmě vzbudil velký ohlas u čtenářů, ale i na tomto setkání. Jakousi obhajobou KK byl pověřen M.Nejedlý. Začal slovy: "Takže se jistě všichni divíte, proč sedíme tady, a ne v Interkontinentálu.". A potom nám celou problematiku vysvětlil; celková suma, kterou KK dostala od klubů, činila pouhých 3850 Kčs, a ne teoreticky vypočtenou částku. Připočteme-li ještě 1432,60 Kčs jako čistý výdělek a odečteme-li potom 4573,80 Kčs coby výdaje /pošta, kazety, skříň, ročenka, knižní fond, Interkom,.../, zjišťujeme, že částka, již v současné době KK disponuje, je velmi malá. Tím pádem se vlastně zjistilo, že dosavadní způsob placení je nevýhodný /pro KK/, protože nic kromě slušnosti klubů nenutí určenou položku zasílat. Po zřejmě nejdelší debatě, plně vzájemně si odporujících názorů, bylo nakonec odhlasováno, že:

- až do příštích Teplic je zaveden systém "kdo neplatí - nic nedostává" /místa na PARCON, Interkom, videokazeta/, s tím, že KK má právo v odůvodněném případě změnit poplatek za naturální dávku /kazeta s nahraným filmem, .../

Je to tedy názor většiny a až na jaře v Teplicích uvidíme, zda se osvědčí v praxi.

V podstatě souběžně se diskutovala otázka samotné KK, kde podle vyjádření jejích členů nevládně právě ideální shoda. Nakonec bylo vyřčeno radikální řešení: Hlasováním bude KK doplněna na 5 členů. Představenstvo se tedy odebralo na poradu, z níž vyšli tito kandidáti: M.Podpěra a J.Olša. "Volby" vyhrál M.Podpěra, takže nynější KK pracuje ve složení: Pagi, M.Mejedlý, Z.Kampas, V.Veverka, M.Podpěra.

Protože V.Veverka spolu s J.Olšou museli ještě v sobotu večer odjet za svými povinnostmi do Prahy, žádné důležité otázky se už neřešily, a tak mohl přijít na řadu obvyklý videomaratón...

Co říci na závěr? Snad jen to, že šumperské setkání rozhodně nebylo zbytečné a ukázalo na některé sporné otázky v našem řádku.

ZE ŽIVOTA KLUBU:

Škola hrou

5.listopadu roku 1985 ve 14 hodin 30 minut se začínají scházet příznivci elektronických a počítačových her.Nejdříve přišli zájemci z gymnázia,po té přišli zájemci ze základní školy a několik dospělých.Po půl hodině už učebna zeměpisu začíná prskat ve švech.Všichni,kdo si usedli za stolky s počítači a s elektronickými hrami,mačkají páčky a tlačítka.Již z dálky jsou slyšet zvuky, které vydávají počítače a hry.Okolo nich se shromažďují hloučky zvědavců,sledují zápolení svých kamarádů.Nedočkavě čekají,až se místa uvolní,aby i oni mohli s počítačem změřit své síly,vyzkoušet svoji bystrost,postřeh,odhad i obratnost.Někdo dal přednost velkému počítači,kde se alespoň na chvíli může změnit v pilota kosmické loďe přistávající na Měsíci.Na koho nezbylo místo u počítače,ten si se zaujetím prohlédl výstavku SCI-FI,kde byly vystaveny knížky,obrázky,zprávy z klubu,historie a současnost SCI-FI hnutí.V tento den se tedy pro návštěvníky stala škola opravdovou hrou.

Katka

Zprávy z fandomu

Castor

Jedním z prvních profesionálních pracovníků našeho fandomu je Miro Bulara ze SFK Castor Spišská Nová Ves. Pracuje jako samostatný odborný referent Městského kulturního střediska a do jeho referátu spadá právě oblast SF.

Liberec

SFK Trifid Liberec připravuje na 19. prosince 85 první "Liberec". Tradiční SF obsah by měl být tentokrát spestrěn o výlet na běžkách.

Interkom

E poněkud větší rozpaky přijímáme poslední číslo Interkomu. Novadil by snad větší počet tiskových chyb, jako spíše značné spochybnění jednotlivých čísel. Červencové číslo se SF klubům dostalo do rukou až v říjnu. Přinejmenším problematické se však zdá spojování Interkomu s fanzinem Světelné reky. Je to opravdu služba čtenářů nebo jen finis, jak umožnit financování dalšího fanzinu Spectry?

SADA

Neopovězené správy z Prahy odělují, že SFK Spectra a SFK ADA uvažují o spojení svých klubů.

SFK Slaný

SFK Slaný uvažuje o vydání sborníka povídek zahraničních autorů 87. /Přepokládaný náklad asi 100 výtisků, rozsah přibližně 50 stran/. Do tohoto sborníku byšom chtěli zařadit zejména povídky oceněné cenami Hugo, Nebula aj. či povídky nové výtisků v 70. a 80. letech. Překladatelé, kteří by měli zájem o zařazení svých prací do tohoto sborníku, mohou repeat na adresu redakce SADA.

Kurýr

V Praze se připravuje vydávání nového fanzinu s názvem Kurýr. Měl by být zaměřen zejména na recenze, kritiky, úvahy a jiné teoretické články o SF. V čele redakční rady stojí M. Fídru a P. Horáček. Výhledově by se měl tento fanzin stát centrálním fanzinem, vydávaným spojenými silami pražských SFK. V současné době se připravuje tisk prvního čísla.

Fantastyka

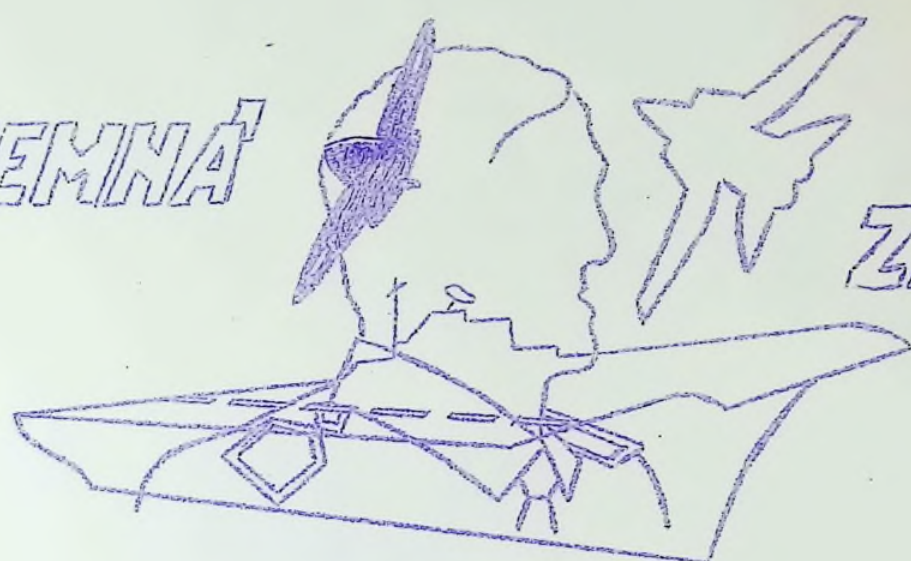
První československým fanzinem v polštíně se stala Fantastyka. Zářijové číslo tohoto časopisu totiž přináší reportáž A. Hollanka o jarním Parconu, povídky J. Veise-Kendersonův duplikátor a A. Šerbořové - Krasojedkyně, článek P. Weigela o polské SF v Československu a rozsáhlý článek J. Olši o historii i současnosti české sci-fi.

Andromeda

KVF Andromeda Plzeň připravuje na začátek října příštím roku první přiložný kon. Jeho náplň by měla být vyzkouška ústředním heslem "Cesty v čas". Při této příležitosti by přeložáci chtěli rovněž vydat sborníček povídek ze soutěže o Sčítání lesklý halmochron.

Opava redaktor: Tereza Kozáková Liberec
soutěž - leden 86

TAJEMNÁ

ZÁŘE

nad PACIFIKEM

Není důležité, kdy a kde jsem viděl tento film. Podstatné je pouze to, že vás s ním teď mohu seznámit.

V hlavních rolích:

Kirk Douglas /kapitán Vellarď, velitel letadlové loďě
Nimitz/

Martin Sheen /Lansky, civilní poradce vojenského
námořnictva USA /

Katherine Rossová /sekretářka Laurel, jediná žena ve
filmu/

"Nimitz" /letadlová loď na jaderný pohon, výtlak 91 500
tun, 90 letadel /

Film je situován do osmdesátých let 20. století. Děj filmu začíná příchodem poradce velení válečného námořnictva USA Lanskyho na palubu letadlové loďě Nimitz, chystající se vyplout z přístavu Pearl Harbour. Po několika denní plavbě se loď dostane do neobvyklé bouře. Těžko lze charakterizovat onu "tajemnou záři nad Pacifikem". Snad nejlépe ji vystihuje chování a pocity velitelského sboru, který se domnívá, že byli zasaženi neobvyklým jaderným úderem, a tedy že začala III. světová válka! Jejich domněnku ještě zesiluje ztráta spojení s nedaleko plujícími torpédoborci i s velitelstvím v Paerl Harbournu. Jediné, co radiová služba zachytí, je vzdálená slabá vysílačka,

které právě uvádí typický zábavný program 40. let.

Velitel lodi kapitán Yallard vyšle průzkumný letoun nad Pearl Harbour. Posádka letadla při přeletu nad přístavem zjistí, že město i přístav jsou neporušené. I když v hlášení je patrná určitá nejistota. Nedlouho poté objeví radarová služba malý cíl na hladině moře. Kotovostní letka letadel F-14 zjistí, že se jedná o malou americkou jachtu. Jak se později ukáže, na její palubě se nachází senátor Chapman - předseda branného výboru Senátu a budoucí kandidát na funkci viceprezidenta USA, jeho přítel, sekretářka Laurel se svým psem Charliem a několik členů posádky.

O několik minut později se v prostoru objevují dvě neznámé letadla. Překvapené posádky stíhacích letounů F-14 zjistí, že se jedná o staré japonské stíhačky. Američtí piloti je považují za trofejní stroje z dob II. světové války. Zvrat nastává v okamžiku, kdy japonská letadla zaútočí na americkou jachtu. Kapitán Yallard se zprvu zdráhá vydat svým pilotům rozkaz k palbě, ale když japonská letadla začnou dobíjet bezmocné trosečníky, povolí útok. Střet moderních bojových letadel s stíhačkami 40. let může mít jen jeden výsledek.

Mezitím se objevuje stále více důkazů, že Nimitz se nachází v jiné době. Fotografie Pearl Harbour, pořízené průzkumným letounem, umožní přesnější určení doby : 6. prosinec 1941, předvečer japonského útoku na Pearl Harbour.

Záchraný vrtulník, kterému velí mladý podplukovník Owen, dopraví na palubu Nimitze senátora Chapmana, Laurel a jejího psa. Jiný vrtulník pak zachrání i jednoho z japonských pilotů. Ten se však svým zachráncům příliš neodvděčí a je později při přestřelce zastřelen.

Poté, co se senátor Chapman dozví o připravených japonských útoku, přesvědčí kapitána Yallarda, aby mu umožnil vstoupit velitelství v Pearl Harbour. Radiová služba jeho slova však nebere vážně. To se již objevuje zásadní filosofický problém, který musí řešit posádka Nimitze, resp. kapitán Yallard, pplk. Owen a poradce Lansky: Zasažovat do historie či nikoli? Problém se dále umocní poté, co Chapman žádá o převezení do Pearl Harbour. Dle historických údajů totiž zahynul v Pacifiku v době útoku na Pearl Harbour (!)

Kapitán se rozhodne vysadit senátora a jeho sekretářku ne v Pearl Harbour, ale na opuštěném ostrovku v Pacifiku. Kci opět

velí pplk. Owen. Chapman, který však v poslední chvíli prohlédne kapitánovu loď, se snaží přinutit posádku vrtulníku k letu do Pearl Harbouru. Při tomto pokusu však on i posádka zahyne. Na ostřívku se zachrání pouze sekretářka Laurel a pplk. Owen. Nicméně se však, že by to jednomo či druhému nějak vadilo.

Kapitán se na Nimitzi vše chystá k boji. Japonská flotila se blíží, vzletly již i japonské stíhačky. Kapitán Vallard váhá, nakonec však vydává rozkaz pro vzlet všech svých bojových letadel. Nejmodernější americká letadla se blíží k nic netušícím Japoncům. Palubní zbraně jsou odjištěny. V tom se však opět objevuje ona tajemná bouře. Kapitán Vallard útok odvolává.

Nimitz se vrací do Pearl Harbouru let osmdesátých. V přístavu čeká limuzína s manželským párem. Pae Charlie, kterého si z paluby loď odvádí Iansky, se radostně vítá s paničkou.

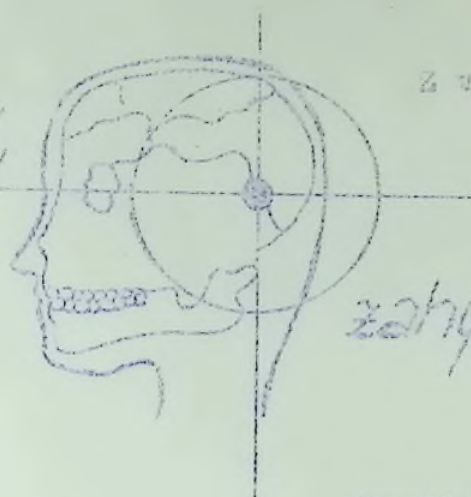
Kromě několika SF prvků je tento film cenný zejména tím, že divákovi ukazuje nejmodernější americkou letadlovou a námořní techniku v akci. Film je opatřen českými titulky, z čehož je patrné, že byl připravován pro uvedení v běžných kinech. Zatím však jej ÚPF nesebízí a zdá se, že v nejbližší době jej v našich kinech neuvidíte. Myslím, že je to škoda.

Představujeme: KLUB J. VERNEA

L. Peška

Úplně nejstarší ze všech SFK v ČSSR je klub Julesa Vernea. Vznikl již v roce 1969 a jeho členové se zaměřili především na díla J. Vernea, ale pozornost věnovali i ostatním spisovatelům. V době, kdy na místo "Svazu mládeže" nastoupilo SSM/1970/ byl klub zrušen. Ani přesto se jeho 20-25 členů nepřestalo stýkat a zajímat se o SF. V tomto roce opět přešli do "legality" a nyní existují jako součást klubu Prahy 10. Jako jediní se, podle vlastních slov, specializují na starou českou SF, Fantasy a magii. Jejich klubová činnost je orientována především do vlastních řad. Také fanzin vychází v malém nákladu /10 výtisků/ je omezený možnostmi techniky/kopírák/. V čele klubu stojí Egón Čierný, který nám také výše uvedené informace ochotně poskytl.

Zahyrušili

Z vlastní tvorby :

Zahyru

Martin Štoviček

Vance Bryan upřeně hleděl na obrazovku. Soustředěně pozoroval každé bílé "emítko", které se čas od času na ní objevilo. Jen chvilku si dovolil na vteřinu zavřít oči, aby si alespoň na okamžik ^{užil} od pozvolna rostoucího pálení pod očními víčky. Při pohledu na hodinky /zrak se jen obtížně soustředil na svítící ciferník/ zjistil, že do konce jeho služby zbývá ještě dlouhých patnáct minut. Pak ho u lokátoru vystřídá někdo jiný a on si bude moci odpočinout. Vance však předem věděl, že ani ve chvíli odpočinku neusne. Není už žádný mladík. Pod zavřenými víčky bude stále kroužit dokoře po obrazovce světelný paprsek radaru. Na stanici je již druhý týden a jeho úkolem je v době služby bít nad tím, aby se k jejich stanici nepřiblížilo "cizí těleso", jak hovořily služební směrnice. Každý však, kdo vykonával službu u CO3army, věděl, že tímto cizím tělesem je myšlena jakákoliv ruská družice.

Co ho sem na stanici, umístěné ve výšce 36 000 kilometrů nad soustrovím Galapágy, přivedlo? To Vance neuměl dost přesně vysvětlit ani sám sobě. Před výběrovou komisí prohlásil, že touha po vesmíru. Věděl, že to není ani zdaleka celá pravda. Asi nejvíce toužil po klidu, tichu a krásě kosmického prostoru. Remohl už dále snášet tu hysterii válečného harašení, hysterii strachu z nukleární války, která by prý mohla - ale věděl, že by neusnula - vypuknout každou chvíli. V novinách, rádiu a televizi se dan co den objevovaly zprávy o tajném zasedání vlády a vedení armády, podrobné rady co dělat při vyhlášení války, při výbuchu nukleární bomby /jako by na tom záleželo - co dělat potom/. Stále se domníval, že je to jen takové bu-bu-bu na obyvatelstvo nebo součást široké reklamy obrojských koncernů, snažících se o

stále větší zisky a těžící z momentální politické situace - nepochyboval, že vážné. Domníval se a doufal, že zde, vysoko nad Zemí, se mu vrátí dávno ztracený klid a znova zatouží vidět svět tam dole, který mu začínal lézt na nervy.

Nedokázal si to všechno srovnat v hlavě a chtěl mít už konečně klid. Před třiceti lety se podílel na realizaci projektu ASTP-EPAS. Seznámil se se spoustou Rusů. Zevrubně poznal jejich povahu. V převážné většině z nich vyzařovalo kamarádství, snaha o dorozumění a bodrost. V práci oceňoval jejich poctivé úsilí erudovaných odborníků dotáhnout projekt do maximální dokonalosti. Prosazovali takový způsob práce, který umožňoval co nejširší výměnu informací a to nejen co do množství oficiálně vyměňovaných studií, ale zejména hloubku a kvalitu zkušeností a vědeckých poznatků. Množství takových informací, zejména v oboru kosmické medicíny, bylo vyměněno zcela neoficiálně, bez informování veřejnosti. Toto pracovní úsilí se přeneslo i na zástupce NASA a jejich spolupracovníky zainteresované v projektu. Tato otevřenost byla pochopitelná. Nikdo nechtěl, aby druhá strana riskovala životy svých kosmonautů.

Vanceovi zvláště utkvěl v paměti jeden inženýr, s nímž pracoval na konstrukci vzájemně zaměnitelných apertur komunikačního systému obou lodí. Sergej - tak mu myslím říkal. Byl to neobyčejně živý chlapík a bezesporu prvotřídní odborník. Uměl pracovat rychle a přesně. Jen zřídkakdy se dopustil chyby. Udělal-li ji však, začal být nervozní a práce se mu přestávala dařit. V tom okamžiku přerušil činnost a zaznělo jeho "spokojeno". On se jako zázrakem proměnil v klidného člověka, který svoji práci dokončil naprosto bezpečně a přesně. Vanceovi se zdálo nejzajímavější, že se v takovýchto chvílích Sergejovi nepohnul ve tváři jediný sval. Přitom v době volna se uměl neobyčejně živě a hlasitě bavit a jeho mimika okamžitě reagovala na sebestměnnou změnu situace. Ještě několik let po společném sovětsko-americkém projektu si odpisovali a vzájemně se navštěvovali. Se změnou politické situace v osmdesátých letech byli nuceni se omezit jen na písemný styk a i interval mezi jednotlivými dopisy se prodlužoval. Také vztahy v jeho rodině se zhoršovaly úměrně s jeho kádrovým postavením v ústavu, kde pracoval. Žena,

zvyslá na určitý dřívější standart, nechtěla klesat do stále častějších finančních potíží a nakonec ho i s tříletou Kate opustila.

Vance se trpce usmál nad svými vzpomínkami a nad situací, která ho paradoxem osudu přivedla do COŠArmy. Byl si vědom toho, že to nebyl omd, ale peníze. Věřil, že po šestiměsíční službě na stanici bude moci začít znovu žít, i když se blížila šedesátka. Bona ho čeká druhá žena. Děti nemají. Po dlouhých letech si budou moci dovolit společnou dovolenou v kalifornských horách.

Mezi jeho myšlenky se začalo míchat slabá, ale postupně silící zvonění, signalizující objekt v zorném poli radaru. Trhl sebou a zadíval se na slabě fluoreskující obrazovku. První, co v ní však uviděl, byla vyhublá snědá tvář s napnutou kůží na lícních svalech, s šedivým strniškem na bradě a vráskami lemovanými, hluboko vpadlými a vyvalenými očima, civícíma na něj ze stínítka obrazovky. Tu tvář neustále a v pravidelných intervalech šlehal paprsek lokátoru a vedle levého oka se ve stejných intervalech objevoval malý světlý bod. Postupně silící zvonění ho znovu probrazilo k životu a jeho prsty se automaticky začaly pohybovat po ovládacím panelu. Po levé straně blikalo červené světlo a pod ním se na displeji objevil číselný kód bojového poplachu. Těleso tedy nepatřilo Spojeným státům. Jeho pohyby ztvrdly a byly znatelně trhavé. Prostředník pravé ruky prudce dopadl na oranžové tlačítko. Vyslal směrem k tělesu výstražný signál a zapojil příjem. Směrnice v případě, že těleso neodpoví nebo udá nepřátelský kód, dávala příkaz těleso zničit.

Vance napjatě poslouchal. Náhle uslyšel slabý, ale zřetelný signál a na displeji se objevila pětice číslic oddělených pomlčkou. 1 2 5 - 0 1 . Jeho mozek pracoval podvědomě a bleskově. 125 - Rusevé ! 01 - pilotované těleso ! Současně se na panelu rozsvítil a zablikal nápis ATTACK. Vance stiskl čelisti. Ozval se zvuk eskpípačích zubů. Na jazyku ucítil chuť jemné rozdrce- né skloviny. Zavřel oči a pěstí udeřil do čtverce s blikajícím nápisem ATTACK.

Když se po několika vteřinách podíval na obrazovku, spatřil vytřeštěné oči a mezi nimi několik drobných světlyých bodů. Když znovu zavřel oči, ucítil nesnesitelné pálení. Paprsek lokátoru se pod víčky zastavil a obrazovka se začala rostoucí rychlostí

SUPERNOVY

Spisovatel ROBERT SHECKLEY patří mezi nejpopulárnější sci-fi autory.

Čtenářskou oblibu si získal hlavně proto, že své povídky "koření" jemným humorem.

Narodil se 16. 7. 1928 v New Yorku, kde také dlouhou dobu bydlel /v současné době žije v Anglii/. V New Yorku vystudoval vysokou školu. V letech 1946-48 sloužil ve válce v Korei, potom pracuje 6 měsíců jako technik v letecké továrně. Později se stává spisovatelem.

Své první povídky otiskoval v časopisech, hlavně v časopise GALAXY. Protože většina povídek měla úspěch u čtenářů, setkává se s ohlasem i první sbírka UNTOUCHED BY HUMAN HANDS /Nedotčeno lidskýma rukama, 1954/. Na tuto sbírku reaguje kladně i kritika. Z dalších úspěšných sbírek si můžeme připomenout díla CITIZEN IN SPACE /Občan ve vesmíru, 1955/, STORE OF INFINITY /Skled nekonečna, 1960/. I když Sheckley proslul především jako povídkář, ze zmínku stojí i jeho romány: STATUS CIVILIZATION /Svět konvencí, 1960/, OPTIONS /Možnosti volby, 1975/.

Náš čtenář se mohl se Sheckleyho povídkami setkat ve Světové literatuře č. 2 ročník 1982, v 1. dílu zahraniční antologie Lety zakázanou rychlostí a ve výběru anglo-americké sci-fi Vlak do pekla. Fan vládnoucí německým jazykem pak jistě přivítal výbor z povídek, který v loňském roce pod názvem Pilgerfahrt zur Erde vydalo nakladatelství Verlag Das Neue Berlin v NDR.

Přestože v současné době píše povídky, které už nejsou tak čtivé, je stále oblíbený. Nejlépe to vyjádřil britský spisovatel Brian W. Aldiss: "Na mém přednáškovém turné jsem zjistil, že nejpopulárnějším autorem sci-fi povídek není Ray Bradbury, ale Robert Sheckley".

SOUPIS NEJVÁŽNEJŠÍCH EPIDEMIÍ

/Robert Sheckley/

Nezkušený cestovatel se zpravidla snaží zmaterializovat se na nějakém ideálně ukrytém místě. Vyskakuje z příhrádek na košata, spížiren, telefonních budek, či jiných míst, doufaje, že přechod proběhl nepozorovaně. Docílí však zpravidla právě opačného efektu. Ale pro tak zkušeného cestovatele jako jsem já je to prostá věc. Mým cílem byl New York v srpnu roku 1988. Zvolil jsem čas vederní špičky a objevil jsem se v samém středu, dleu na Times Square.

Samozřejmě, že toto vyžaduje značnou obratnost. Nemí možné se jen tak o b j e v i t. Ihned po zmaterializování je třeba se pohybovat - hlavu sklopenou, záda shrbená, nepřítomný pohled - pak si člověka nikdo nevšimne. Provedl jsem to perfektně. S aktovkou v ruce jsem spěchal do metra. Vystoupil jsem na Sheridan Square a pěšky se dostal k Washington Square Park.

Místo, které jsem si vybral, se nacházelo poblíž velkého bazénu, nedaleko od triumfálního oblouku. Postavil jsem zavazadla a hloučité zatleskal. Několik osob pohlédlo směrem ke mně.

Přistupte, přátelé - zvolal jsem - přistupte blíže a poslyšte o šanci, která se naskytne jednou ze život. Nestyďte se, lidičky, přistupte a vyslechněte dobrá správy.

Vytvořil se nevelký hlouček. Jakýsi mladý člověk zvolal: - Hej, co tam prodáváš?

Usmál jsem se na něj, ale neodpověděl. Nechtěl jsem prozradit své zboží, dokud nebude mít odpovídající obecenstvo.

Lákal jsem dále:

- Přistupte blíže, přátelé! Pojďte sem a vyslechněte dobré správy. Zde mám to, na co již dávno čekáte, přátelé. Veliká šance! Poslední šance! Nepropaste!

Zkrátka se kolem shromáždilo asi třicet osob. Uznal jsem, že to pro začátek stačí.

- Milý obyvatelé New Yorku - začal jsem.

- Chci vás seznámit s podivnou nemocí, která náhle vstoupila do vašeho života, a epidemií nazývanou Nebeský mor. Musíte si všichni uvědomit, že není prostředku proti této smrtelné nákaze. Nepochybují, že vaši lékaři vás ubezpečují, že výzkum již pokročil, že každým dnem se očekává rozhodující objev, že zcela jistě bude zkrátka vypracována léčebná metoda. Skutečností však je, že do této doby nebylo nalezeno žádné sérum, protilátka či jiný prostředek proti Nebeskému moru. Vůak také jak by mohlo být? Nikdo zatím neobjevil ani příčiny choroby, jak by tedy mohl být objeven lék. Jediné, číe lékaři zatím doporučují, jsou nevěrohodné a vzájemně si odporující hypotézy. Rychlé šíření choroby, její vysoká nakažlivost i neznámé vlastnosti prakticky nemožují aby lékaři pomohli těm, kteří již byli chorobou nakaženi. Připravte se na to, že podobně jako v případech jiných epidemií známých z minulosti je nemožné přes všechny úsilí nezastavitelná, dokud se sama nevyčerpá či nenahubí všechny své oběti.

Kdoši v zástupu se rozasmál, jiní se ušklíbili. Připisoval jsem to navenub hysterii a pokračoval dále:

- Co tedy můžete v této situaci dělat? Máte zůstat pokornými oběťmi epidemie, oklamání těmi, kteří před vámi tají skutečnou beznadějnou situaci? Cožpak nechcete zkusit něco nového, něco, co nanese počet zdiskreditovaných politicko-lékařských vědců?

Měl jsem již okolo sebe skupinu asi padesáti osob. Krátce a efektivně jsem tedy skončil:

- Vaši lékaři nejsou schopni chránit vás před morem, já ano! Rychle jsem otevřel kufřík a vyndal hrst velkých žlutých pastilek.

- Přátelé, tento lék přemůže Nebeský mor. Nemám čas vám vysvětlovat odkud jsem ho získal, ani jak působí. Nebudu se rovněž pouštět do nějakého vědeckého výkladu. Místo toho vám poskytnu konkrétní důkazy.

Dav se utišil a začal se zájmem naslouchet. Viděl jsem, že je mám.

- Na důkaz - zvolal jsem - mi přiveďte nějakého nemocného. Přiveďte mi třeba deset takových osob! Jestli v něm zůstane alespoň trochu života, uzdravím je v průběhu deseti sekund po použití této pastilky. Vyléčím každého muže, ženu i dítě trpící Nebeským morem!

Ještě chvíli doznívalo mlčení a pak se zástupem rozezněl smích a křik. Udiveně jsem naslouchal jejich volání.

- Někde studentská recese?

- Trochu starý na hipíka.

- To je určitě něco pro televizi.

- Hej, pane, co je to za číslo?

Byl jsem tak otřesen, že jsem nebyl schopen odpovědi. Stál jsem prostě jen tak s kufříkem u nohou a pastilkami v ruce. Nepodařilo se mi v tomhle nakaženém městě prodat ani jednu. Nemohl jsem svůj lék ani rozlat, zástup se rozešel. Neuvěřitelné! Zůstala jen jedna dívka.

- K čemu je to číslo? - zeptala se.

- Číslo?

- Určitě je to nějaký reklamní trik, že ano? Otevíráte nějakou restauraci nebo boutique? Můžete mi k tomu něco říci? Mohu vám zajistit reklamu v tisku.

Uložil jsem pastilky do kapsy. Dívka řekla:

- Pracuji v deníku Village. Specializuji se na neobvyklé případy. Řekněte mi o tom něco víc.

Nebyla právě ošklivá. Odhledl jsem jí asi na dvacet let. Hubená blondýna se světlehnědými očima. V jejím úsměvu bylo do- si vzrušujícího.

- Nejedná se o žádný žert - upozornil jsem. - Jestliže jste tak hloupí, že nechcete používat žádných obremných prostředků proti té neblahé epidemii...

- Jaké epidemii? - zeptala se.

- Proti Nebeskému moru. Epidemii, která zachvátí celý New York.

- Viš, co ti povím, kamaráde? V New Yorku není žádná nákaza. Nebesko, černá, alená ani žádná jiná. Pověz mi konečně po-

pravdě, co je to za vtip.

- Žádná epidemie? - zeptal jsem se - Jste si tím jista?

- Ovšem.

- Možná, že to před lidmi tají - řekl jsem. - I když, to by asi bylo obtížné. Pět až deset tisíc mrtvých denně těžko utají před tiskem... Je teď srpen roku 1988, že ano?

- Ano. Ale proč jste tak pobledl? Není vám dobře?

- Nic mi není - odsekl jsem, i když to nebyla pravda.

- Pojďte se posadit.

Doprovodila mě k levičce v parku. Náhle mi napadlo, že jsem si možná spletl rok. Snad měla firma na mysli rok 1990 nebo 1998. Jestliže je to tak, znamená to, že se promrhali obrovské částky na moji cestu časem. A já pravděpodobně ztratím licenci obchodního cestujícího pro průzkum prodeje léků v terénu zasaženém epidemií.

Vytáhl jsem náprsní tašku a zní tenkou brožurku s nadpisem "Soupis nejvážnějších epidemií". Tato tenká brožurka obsahovala údaje o všech velkých epidemiích, typy epidemií, úmrtnost v procentech a další údaje. S velkou úlevou jsem se předsvědčil, že se nacházím na správném místě ve správnou dobu: New York, srpen 1988. New York měl být v srpnu 1988 vážně zasažen Nebeským morem.

- "Soupis nejvážnějších epidemií"? - četla mi přes rameno.
- Co je to?

Moji povinností bylo se od ní vzdělat. Ba dokonce se zmaterializovat. V naší firmě platí velmi přísné předpisy zakazující obchodním cestujícím sdělovat jakékoliv informace, vyjma těch, které jsou poskytnuty na našich kurzech. Ale teď mi bylo všechno jedno. Náhle jsem zjistil, že mám chuť si popovídat s tou pěknou blondatou dívkou svérázného chování, sedící se mnou ve slunci na místě odsouzeném k záhubě.

- "Soupis epidemií" - odpověděl jsem - obsahuje soupis dat a míst, na kterých se vysytlily nebo vyskytnou velké epidemie. Například epidemie v Konstantinopoli roku 1346 nebo epidemie londýnská v roce 1664.

- Domnívám se, že jste tam byli.

- Ano. Byl jsem vyslán služebně svou institucí, lékařskou službou času. Mezi jiným máme licenci na prodej léků v oblastech postižených epidemií.

- To znamená, že pocházíte z nějakého místa v budoucnosti, kde již dokáží cestovat časem?

- Ano.

- To je divné - řekla. - Vy objiždíte kraje zasažené epidemií a prodáváte pilulky. Po pravdě nevypadáte na někoho, kdo by vydělával na neštěstí jiných.

Meznaže ani polovinu pravdy a já neměl nejmenší chuť jí něco objasňovat.

- Je to potřebná práce.

- Tak či tak jste přehlédl fakt, že zde není žádná epidemie.

- Musela se stát nějaká chyba. Máme speciálního člověka, který má za úkol objevit se přede mnou a prozkoumat terén.

- Možná zbloudil do nějakého jiného toku času, či něco na ten způsob.

Očividně se bavila. Pro mě ta celá situace byla jak

špatný sen. Ta dívka, pokud nebude patřit mezi těch několik šťastlivců, tuto epidemii nepřežije. Ale rozmluva s ní mne fascinovala. Poprvé v životě jsem měl příležitost hovořit s obětí nákazy.

- Ráda jsem si s vámi popovídala - řekla, - ale mezi námi, nevím, zda budu moci něco z naší rozmluvy použít.

- Byl bych rád, kdybyste to nedělala.

Vyndal jsem z kapsy hrst pilulek. - Prosím, vezměte si je. Možná se vám budou hodit.

- No tak dobře. Mnohokrát vám děkuji, milý cestovateli v čase.

Díval jsem se, jak odchází. Když zacházela za roh, zdálo se mi, že pastilky zahazuje. Ale s jistotou jsem to nevěděl. Sedl jsem si na lavičku v parku a čekal.

Příchila se půlnoc, když se objevil George. Zlostně jsem se na něj obořil:

- Co se stalo? Udělal jsem ze sebe úplného idiota! Tady není žádná epidemie!

- Jen klid - odpověděl George. - Měl jsem zde být před týdnem, ale dostali jsme vládní nařízení na rok odvolat veškerou činnost. A pak nám zase nařídili odvolat odvolání a pokračovat podle původního harmonogramu.

- Proč má o tom nikdo nic neřekl? - zeptal jsem se.

- Měli tě o tom uvědomit. Ale všichni se popletlo. Je to opravdu velmi složité. Ale můžeme začít teď.

- A opravdu musíme? - zeptal jsem se.

- Co jako že musíme?

- Vždyť víš.

Vytřeštil na mne oči.

- Co se s tebou děje? V Londýně ses choval úplně normálně.

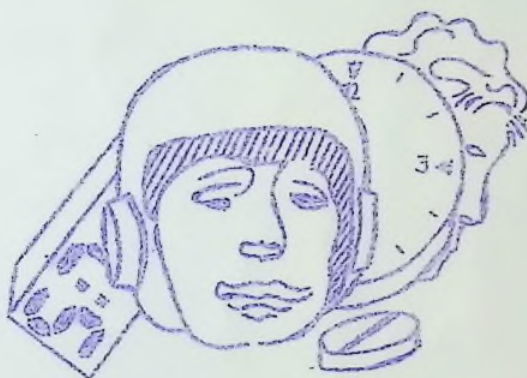
- Ale to bylo v roce 1664. A teď máme rok 1988. Jsme blíž našich vlastních časů. A ti lidé vyhlížejí velmi ... lidsky.

- Doufám, že se na mne nezlobíš - řekl George.

- Jistěže ne.

- No, tak je to v pořádku - uklidnil se George. - Chápu, že ta práce z citového hlediska vypadá odporně, ale musíš se na to dívat realisticky. Statistická rada jim dala mnoho šancí. Dostali například vodíkovou bombu.

- To je pravda.

- Ale nepoužili ji. Raše jim věč zaplatila všechny možné prostředky pro vedení bakteriologické války všemožných druhů, ale ani toho nevyužili. Pak jim raše věnovala všechny informace nutné pro dobrovolné omezení růstu populace. Ale ani zde se nepodařilo je přimět, aby je použili. Prostě se dál množili, hubili zvířecí druhy i sebe navzájem, otravovali zemí, drancovali zásoby surovin.

Tohle všechno jsem velmi dobře znal, ale byl jsem rád, že jsem to ještě jednou musel vyslechnout.

- Nic přece nemůže růst do nekonečna - dodal George. - Vše živé musí podléhat nějaké kontrole. U většiny druhů je rovnováha udržována automaticky. Ale lidé překročili všechny hranice. A musí se tím tedy zabývat. A jestliže nemohou či nechťejí, pak to musí udělat někdo za ně.

Náhle se mu zdálo, že i George je zmatený a nejistý.

- Ale lidé se nikdy neodhodlali ke snížení svého počtu. A proto jsou potřeba naše epidemie.

- No dobrá, tak začneme.

- Epidemii přecháje okolo čvaceří procent - oznámil George Myslík, že si chtěl dodat odvazy.

Vytáhl z aktovky stříbrnou plastickou lahvičku. Očezátkoval ji, poklekl a vylil její obsah do kanálu.

- No, a je to. Za nějaký týden můžeš začít prodávat svoje pilulky. A pak bude následovat Paříž, Mě, Istanbul, Bombaj a tak dále.

Sklopil jsem hlavu. Bylo třeba to vykonat. Ale občas je těžké být chovatelem lidí.

/ orig: Plague Circuit, z polštiny přeložil L. Paška /

PŘIPRAVOJEME :

"Psal se konec 31. století. Vynálezy, komungující svět, téměř tisíc let, stvořily novou civilizaci. Inženýři a vynálezci, podobně jako lékaři, patřili minulosti. Dokonalé automaty, skryté pod povrchem země, nesly na svých ramenou sterostí světa. Již pět století patřila nejslavnější jména umělců, filozofů a státníků. Prvních pět set let žili lidé ve Světovém státu, bez válek, krizí a nedostatků. Všude vládla posvátná stabilita a klid. Nebylo co vynalézat, nebylo proč létat ke hvězdám ... "Proč je však studium robotiky zakázaným oborem? Kde skončil geniální vynálezce Rolf Thorndarsen? Proč se z bájného města Comarre, které oficiálně neexistuje, dosud nevrátil ani jediný agent Světové rady? Kdo zapálí ohně třetí renesance?"

Od příštího čísla vychází ve Slanu na pokračování
originální český překlad rané novely klasika SF :
A.C. CLARK - OMAMNÝ KVĚT COMARRE

CVAK

Ljubov a Jevgenij Lukinevi

Na klinice mne přivítali tak nějak podivně.

"Ne te je decti!" vyběhl mi na proti mladý inteligentní člověk v bílém plášti. "Můžete nás zachránit!"

"Proč jste pro mne posílali?" snažil jsem se tomu přizpůsobit na křeslo.

Vzal mi z ruky brašnu a razrazil dveře. "Já jsem vůbec proti takovým metodám léčby," vykřikoval. "Ale copak našemu primářovi něco vysvětlíš? Prý princip? A jak to dopadne? Třetí den bez světla, a dneska je Silvestr, co vám mám říkat..."

Nic jsem nepochápal.

"Coopak, vy nemáte vlastního elektrikaře?" zeptal jsem se. "Te jste museli volat paruchovku?"

"Máš elektrikář má od včerajška nemocenku. A pedál výpovědi." Aha. Představil jsem si zbledlý opilcecký obličej.

"Elektrikář?"

"Kdo?"

"Elektrikář."

"Co vás to napadlo?"

Chodba se na nás řítila skupina lidí v bílých pláštích. Primář šel první. Opravdový hypnotizér. Oči vypouklé a pronikavé. Takováma stáří, aby ti řekli - Spíš a usneš, nic ti nepomůže.

"Buďte vítán, buďte vítán," mě zdálo chrochtal přátelsky a podával mi ruku. "Jste naše poslední naděje?"

Doprovázeli ho dva okorní ošetřovatelé a žena s příjezdným obličejem.

"Co se tu stalo?"

"Kamaráde, nemůžeme pracovat," rozhodil primář ruce.

"Světlo nesvítí".

"V celé budově?"

"Ano, ano, v celé budově."

"Dobrá", začínalo mi to být jasné. "Kde máte rozvodnou desku?" Po těchto mých slovech se ti lidé v bílých pláštích na sebe sklamaně podívali. Jako kdybych se u nich něčím shodil. Vysvětlili mi, že jejich elektrikář začal také od rozvodné desky.

"Svjatoslave Igoreviči," začal ten doktor, co mě tu potkal první. "Co když...."

"Ne!" přerušil ho primář chraptivě. "Ten mladík je odborník. Podaří se mu to."

Na chodbě se začaly objevovat tiché stíny v nemocničních pyžamech. Jeden z nich sklesle oslovil primáře: "Na Silvestra světlo taky nebude?"

"Bude, bude," odpověděl mu primář nervózně. "Už tu máme odborníka."

Ten člověk v pyžamu se ke mně bezhlučně přiblížil a začal pozorně sledovat moji práci.

"Stejně se vám to nepodaří," trucklivě posoudil mé snažení.

"A pročpak?"

Polekaně se ohlédl po bílých pláštích, přisunul se blíž a zašeptal: "Když on se primář nepohodl se Šnirovem..."

"Michaile Jerjeviči," přerušila ho ta laskavá žena, "nepřekářejte, ano? Vidíte, má plné ruce práce. Raději jděte dokončit sváji poému."

Náhle jsem pochopil, proč zavolali poruchovku a proč elektrikář podal výpověď. Vždyť primář jasně řekl - světlo nejde v celé budově! Bez slova jsem se přesunul k další lampě. Prošel jsem celé poschodí a všude jsem viděl jeden a týž obraz žárovky - v pořádku, přívody v pořádku, vypínače - v pořádku napětí - v pořádku, světlo - nesvítí.

Asi jsem podle toho vypadal, protože kdosi mi přinesl sklenici vody a jakési pilulky. Mechanicky jsem usrkával vodu a přemýšlel. Vždyť všechno je tu logické. Jednou je to bláznovec, tak i ta porucha musí být bláznivá. A když je tomu

tak vnucovalo se pokračování té myšlenky, je tu zapotřebí bláznivý elektrikář. Což já brzo budu.

"Svjatoslavy Igoreviči," osmělila se ta laskavá žena. "Dovoďte mu to! Brzo se začne stmívat..."

Primář na ni vykulil oči: "Jako byste navěděla. To by nebyl kompromis, ale úplná kapitulace." Jestli dneska ustoupíme, zítra Šnurovovi už nic nepomůže." "Podívejte se na něj," číval se ten inteligentní doktor, "Podívejte se na něj, Svjatoslavy Igoreviči!"

Primář si nne prohlédl a, řekl bych, mlitoval se.

"Takže navrhujete..." "Zavolat Šnurova," nekompromisně řekl ten inteligentní. "Nevidím jiné řešení." Těžké ticho trvalo snad minutu nebo dvě. "Máte pravdu," uznal nakonec primář. Vypadal hrozně unaveně a už vůbec nepřipomínal hypotizéra.

"Jelizaveto Petrovna, přiveďte sem Šnurova..."

Laskavá žena se rychle vrátila s malým človíčkem, obléčeným do nemocničního pyžama. Důstojně se pozdravil s lékařem a obrátil se ke mně. Ruku, kterou mi podal, jsem váhavě stisknul. "Petrov představil jsem se. "Elektrikář". "Šnurov", odpověděl. "Vypínač". Předě mnou stál bezpochyby viník závady. "Co jsi provedl s přívody, vypínači?" zeptal jsem se rozsvětliv. Šnurov ohtěl odpovědět, ale to se už smocnil primář. "Tak co, holoubku," zabušlal a upravil mu límec pyžama. "Přece jenom jsme neměli pravdu. Zase můžete každý večer rozsvěcet a zhasínat světla." "Tak ne na povel?" vyptával se Šnurov. "Jak se vám bude líbit, tak rozsvěcujte a zhasínejte," suše odpověděl primář a odcházel chodbou, masíruje si tváře. "Nemálo se na mne?" ujišťoval se Šnurov. "Ale kdež!" ukládňovali ho. "Má vás rád? Opravdu mohu?" "Ale samozřejmě!" Šnurov si upravil pyžamo, trochu svážděl, pak se postavil do stoje spatného, pečlivě připažil a seklonil hlavu. Stropní lampa přesně nad ním. Zíral jsem na něj. Jeho tvář se prosvítla vnitřním jasnem a pečlivě a precitěně řekl: "OVAK!" Lampa se rozsvítila. Človíček v pyžama se šťastně usmál a zvolna přešel k dalšímu svítidlu.

/ Přeložil Petr Holan /

